

HEIMIR

IV. árgangur

WINNIPEG, 1907.

4. blað.

Að vera eða vera ekki.

Það er sagt, að aldrei hafi freisting aldarháttarins verið jafn sterk og nú á dögum fyrir menn að reyna að vera og vera ekki menn, á sama tíma,— að reyna að sýnast menn, en fela undir yfirborðinu allt annað en mannlega eiginlegleika. Hvort það er satt eða ósatt, viljum vér ekki staðhæfa, en hitt er víst, að kröfurnar eru alltaf að verða hærri og hærri, sem gerðar eru til manna. Þeir verða að vera sjálfstæðari verur í hugsunum og gjörðum, en áður var álitid nauðsynlegt, og þess vegna er það kannske, að freistingarnar virðast meiri til að beygja út af þeirri leið, ganga fyrir neðan það takmark, sem hugsjónin setur og hverfa aðra leið út yfir lífsskeiðið bak við hámrana—niður í gröfina.

Áður á tíð segir postulinn oss, að það, að vera virkilegur, sé að vera Rómverji með Rómverjum, Grikki með Grikkjum, Gyðingur með Gyðingum, heiðingi með heiðingjum, Farísei með Faríseum og siðavandur með siðavöndum. Flutningsmaður fagnaðarlærdómsins og kristindómsins valdi sér þann veg að vera, til þess að komna ár sinni fyrir borð og fá orðum sínum áheyrn. Spekingurinn á Norðurlörðum segir í hinum,